

mesterecsetek

Gerzson Pál

1931-

Cím nélkül

61 x 43 cm,
gouache, papír

Minden festőnek tenger-sok ecsete van. Amíg ezeket festékbe mártva dolgozik, megette a fene az egésztestet. Mert a festék nem érdekel senkit. Az a vegyszerekből készült pacsmag, ami a tubusokban lapul. Patikasza van, ami-

től felkavarodik a gyomor. Jobb esetben méz- és menta-illata. Esetleg kén- és olajbúze.

Aztán eljön a pillanat, ha eljön, amikor a festő valamelyik kopott ecsetét belemártja a Badacsonyi fölött átúszó felhőkbe. Arra a pillanatra sosem sikerült még egyetlen festőnek sem visszaemlékeznie. Mert másra figyelt és éreznie kellett, hogy az ecset a kezére súlyosult. Ahogy az a kék és veres felhő az öreg, eocénkori vulkán peremére nehezedik. Rettenetes magnetikus ereje van, olyan, mint a *Rilke*-vers emelkedve szálló pacsirtájának, ahogy az az egész korányári tájat egyre följebb és följebb emeli. Legközelebb valami elfutó vadvízbe mártja bele ecsetét a festő. Mohos sziklafalba vagy egy arc redői közé. Talán egy kormos és arany visszfényű álomba, melyben farsangi maszkok és mámoros táncosnők keverednek össze. Kora őszi platán lombjaiba, melyek fölött füstifecskék szárnya csapong. Az ecset egyszerre kormos lesz és aranyfényű. És ott büszkélkedik rajta egy fekete szárnytoll.

egy szigligeti alkonyatból volt-e egybeszöve. Talán ebből is, abból is. Kár volna firtatni. Meg persze az a fecskeszárny-toll érdekelt, ami ott keringett a levegőben, a festő vászna meg a mandulafa ágboga között feleúton.

Ismerem *Gerzson Pál* ecseteit. Legalábbis láttam közülük rengeteget. Ahogy ott hevernek az asztalán, ilyen-olyan cserépedényeiben. Némelyik a vászon előtt a földön. Szépek kopottan és festékesen. De különösebben nem érdekeltek soha. Az a visszfény érdekelt, amit a felhő vetett rájuk, a Badacsonyi felett átúszó. Az a barna álomi sugár, ami ott borongott az egyik festmény szögletén. Sosem sikerült eldöntennem, hogy a föld mélyének kisugárzásából, egy ébenszínű *Bach*-fugából vagy épp

